

ŠEŠĖLIS IR TIKRENYBĖ

Rod McQueen

Kaip Dievas mus moko?

Ar tikrai visi dvasinių tiesų "šešėliai" prarado savo reikšmę?

Ar tikrai visi dvasiniai "šešėliai" prarado savo reikšmę?

Įsivaizduok, kad gražią saulėtą dieną išėjai pasivaikščioti. Ir štai nuleidai akis ir pažvelgei į žemę. Ką gi pamatei? Savo šešėlį. Tai tu, tavo siluetas, visiškai toks kaip tu, tikslus tavo profilio atvaizdas.

Tu negali apgauti savo šešėlio. Tu negali nuo jo pabėgti. Šešėlis tiksliai atgamina tavo bruožus, kiekvieną tavo judesį. Kur tu beeitum - jis su tavimi. Jis nuolat primena tau apie tavo išvaizdą: parodo tavo drūtumą arba liesumą, šukuoseną arba nuplikimą, dailias arba atvėpusias ausis. Ir niekur nuo jo nepasislėpsi.

Bet paklauski savęs: ar gali, matantis tik tavo šešėlį, suvokti koks tu esi iš tikrųjų? Žinoma, ne. Jis pamatys tik tavo kontūrus. Jeigu jis gana ilgai stebės tavo šešėlį, galbūt pastebės ir būdingiausias elgesio ypatybes, kai kuriuos tavo įpročius. Jeigu tu retkarčiais kasaisi ausį, tuo atkreipsi jo dėmesį. Jeigu tu įpratęs dažnai žvilgčioti į laikrodį, stebintis šešėlį tai pastebės. Tačiau žiūrėdamas į šešėlį, jis apie tave sužinos labai mažai.

Juk aišku, kad tavo šešėlis netapatus tau, kad tu ir tavo šešėlis - ne vienas ir tas pats. Šešėlis atgamina tik fizinius bruožus, jis neatspindi visos tavo esybės. Stebintis tavo šešėlį nieko nesužinos apie tavo vidinį gyvenimą. Šešėlis nieko nepasakys apie tavo mąstymo būdą, apie nuotaiką, apie tai, kas tave šiuo metu jaudina ar neramina.

Tavo šešėlis - tai tik menka užuomina apie tikrąją tavo esmę, mažai reikšmingas tavo atspindys. Tai labai svarbu - įsidėmėk: tik atspindys, bet ne tikra tavo "aš" pilnatvė.

Tu ir tavo šešėlis

Kodėl samprotavome apie tave ir tavo šešėlį? Štai kodėl. Neretai tenka išgirsti taip sakant: kadangi daug kas, iš parašyto Senajame Testamente ir ten liepiamo, yra tik šešėlis, tai, vadinasi, tie dalykai neturi reikšmės dvasingiems žmonėms. Sako, kad turime pakilti virš visų, per Dievo didžius dvasinius apreiškimus gautų, medžiaginių, žemiškųjų įsikūnijimų tam, kad geriau suvoktume patį apreiškimą. Yra paplitusi nuomonė, kad medžiaginius įsikūnijimus reikia pakeisti kur kas reikšmingesnėmis dvasinėmis tiesomis, nes anie tėra tik tų tiesų simboliai.

Daug amžių Šventojo Rašto tyrinėtojai bandė nustatyti, kokį vaidmenį krikščionio gyvenime atlieka Senojo Testamento įstatymas. Atsirado dvi mokyklos, dvi priešingos kryptys. Vienos iš jų atstovai mano, kad moralinis Senojo Testamento įstatymas būtinas krikščioniui. Antroji yra priešingos nuomonės. Jie tvirtina, kad Senojo Testamento era, įstatymo era baigėsi ir žmogus įžengė į naują epochą, Naujojo Testamento epochą, Dievo garbinimo malda ir Dievo malonės epochą.

Anot pirmosios mokyklos, visi Senojo Testamento teiginiai galioja ir turi būti vykdomi, išskyrus tuos atvejus, kai kuris nors iš jų arba tiesiogiai, arba pagal prasmę Naujajame Testamente atšaukiamas. Priešingai manantys, antrosios mokyklos atstovai, tvirtina, kad Senojo Testamento taisyklės, kurios yra nepatvirtintos - vėlgi arba paraidžiui, arba pagal prasmę - Naujajame Testamente, nebegalioja, prarado savo vertę kartu su Senuoju Testamentu.

Abi mokyklos sutinka dėl vieno: dalis įstatymų, duotų Senajame Testamente, šiuo metu iš tiesų prarado reikšmę, ir krikščioniui jų nebereikia laikytis. Taip kalbama apie ritualinę arba apeiginę įstatymo dalį. Dauguma teologų sutinka, kad viskas, kas priklauso ritualams ir apeigoms, yra tik aukščiausios tikrenybės šešėlis.

Bet daug kas mano, kad galima suprasti ir atvirkščiai. Būtent, kad viskas, ką galima pavadinti "šešėliu", priklauso ritualui ir dėl to neturi krikščioniui jokios vertės. Taip suprantant, šešėlis ir ritualas tampa sinonimai, ir manoma, kad jie prarado bet kokią reikšmę, Kristui apreiškus aukščiausią tikrenybę. Teiginiai tų, kurie laikosi tokio požiūrio, gali atrodyti visai įtikinami, ypač žmonėms, kurie nėra gerai įsigilinę į tai, ką iš tikrųjų kalba Raštas. Tie teiginiai (ir išankstinė nuomonė, kurią jie atspindi) yra maždaug tokie:

- Juk tikrai panašu į šešėlį! Argi ne? Jeigu galime suvokti tikrenybę ir aktyviai joje dalyvauti, kodėl mums leisti laiką tam, kas yra tik menkas ir mažareikšmis tikrenybės atspindys?

- Argi Šventajame Rašte, Laiško hebrajams dešimto skyriaus pirmoje eilutėje nerašoma, kad šešėliai turi būti tik santykinę ir ribotą vertę? Šioje eilutėje aukojimo sistema pavadinta "būsimųjų gėrybių atspindžiu". Tos atnašos buvo tik būsimos Jėzaus Kristaus aukos šešėlis. Dabar mums, patyrusiems tikrenybę, nebereikia aukoti gyvulių.

- Lygiai taip pat rašoma, kad sabatas ir šventosios dienos yra tik šešėliai: "Niekas tenesmerkia jūsų dėl valgio ar gėrimo, dėl švenčių, jaunačių ar sabatų. Visa tai tėra būsimųjų dalykų šešėlis, o tikrenybė yra Kristus" (Kol 2:16-17).

- Jeigu apipjaustymas neapipjaustytiems atsiverteliams jau nėra būtinas, nes Senojo Testamento paliepiamas buvo tik širdies apipjaustymo šešėlis, tai, matyt, nebereikia rūpintis ir dvasinio atilsio šešėliu? Mes jau įėjome į Jėzaus Kristaus atilsį. Tai ko gi mums rūpintis šiuo prastu dvasinio atilsio atspindžiu - sabatu?

Šie keturi punktai tiksliai parodo, ką daugumas krikščionių mano apie šešėlius, suvokdami šį žodį **ta prasme, kuria mes kalbame**. Iš pradžių tie teiginiai atrodo labai svarūs. Jeigu mums nebereikia atnašauti, nes aukojimas buvo tik būsimosios Kristaus aukos tikrenybės šešėlis, kodėl gi mums nebūti nuosekliems ir neatsisakyti sabato ir šventųjų dienų?! Juk tos dienos tėra dvasinio atilsio ir išganymo plano atspindžiai ir (sabato šventimu) pasaulio sutvėrimo priminimas. Ir jeigu Naujasis Testamentas panaikino fizinį apipjaustymą, tai, matyt, reikia atsisakyti ir visų nurodymų liečiančių fizinį gyvenimą?

Šešėlio laikymasis

Taip apie šešėlį samprotaujama daugumoje teologijos darbų ir traktatų. Glaustai ta teorija išreikšta šioje konservatyvaus teologo George Ladd knygos ištraukoje: "Toliau, amžiną įstatymo vertę liudija ir tai, kad Paulius kalba apie įstatymo nustatytus įsakymus kaip apie krikščioniško elgesio normą... Betgi visiškai akivaizdu, kad įstatymas savo reikšmę išlaiko ne ritualiniu, bet etiniu aspektu... Nors apipjaustymas yra Dievo įsakymas ir įstatymo dalis, Paulius apipjaustymą priešpastato Dievo įsakymams ir taip atskiria moralę nuo apeigų - kaip pastovų nuo

laikino. Dėl to jis gali Dievo įsakymus perduoti pagonims ir taip pat ryžtingai atsisakyti ritualo įsakymų: apipjaustymo, maisto draudimų, šventųjų dienų šventimo ir netgi sabato **laikymosi** (Kol 2:16), kadangi jie yra tik tikrenybės, atėjusios Kristuje, šešėlis" (Ladd G. E., A Theology of the New Testament, p. 510). Panašiai rašoma ir komentuotame Naujame tarptautiniame Šventojo Rašto leidime (New International Version Study Bible). Kol 2:16-17 eilutes ten taip komentuoja: "Čia Senojo Testamento ritualiniai įstatymai pavadinti šešėliais... nes jie yra Kristaus atėjimo simboliniais pirmavaizdžiais; todėl reikalauti, kad jų būtų laikomasi, reiškia nepripažinti, kad jie jau išpildyti. Tokia erezija Kolosuose buvo susijusi su rūsčiu asketizmu..."

Kadangi daugeliui moralinis Dievo įstatymas atrodo nepakeliama našta, tai jo lyg tai mažiau svarbi dalis, susieta su fizinių nurodymų **laikymusi**, tokiems žmonėms atrodo nereikalinga ir erzinti kliūtis. Ir iš tiesų, - galvoja jie, - kam gi prasidėti su tokiais tuščiais ir nereikalingais menkniekiais, kaip šventosios dienos, maisto draudimai ir sabato **laikymasis**!?

Tiesos subanalinimas?

Taip manantys, bet kurį mėginimą atkreipti dėmesį į tai, kad Dievas reikalauja koku nors fizinių veiksmų, prilygina religijos subanalinimui. Štai įprastas jų atsikirtimas: "Pažvelkite kiekvieną dieną iš bado miršta tūkstančiai vaikų. Jėzus kalbėjo, kad mes turime mylėti artimą, ir ne užsisiminėti menkniekiais, svarstydami ką galima ir ko negalima valgyti. Be reikalo rūpinatės sabato laikymusi ir kitais Senojo Testamento paliejimais, geriau eitumėte ir pamaitintumėte alkstančius". Neabejotina, tokie argumentai smarkiai veikia jausmus. Bet toks svarstymo būdas neatsižvelgia į pamatinį Šventojo Rašto principą: ne žmogui spręsti apie tai, kas gera ir kas bloga. Žmogus pats negali spręsti, kas Dievui svarbu, o kas ne (Pat 14:12; Jer 10:23; Mt 7:13-14).

Daugelis taip pat mano, kad sabato dienos ir kitų švenčių laikymasis paverčia žmones "įstatyminkais". Jie taip mąsto: "Religinės grupės galbūt labiau, negu kurios kitos organizacijos, stengiasi atsiskirti nuo atsilikėlių. Todėl "religijos profesionalai" Pauliaus laikais taip atidžiai ir rūpestingai nustatinėjo visokias "ribas". Šiam darbui buvo teikiamas didžiausias dėmesys - ne dėl to, kad jis pats būtų svarbus, o todėl, kad juo, tarsi lakmuso popierėliu, nustatydamo, kas priklauso Dievo tautai, o kas ne. Tuo metu, kai religijos profesionalai nustatinėjo ir įvedinėjo ribas, Jėzus savo dėmesį sutelkė į tai, kas yra religinio gyvenimo šerdyje" (J.Ortberg. Why Jesus' Disciples Wouldn't Wash Their Hands/ Christianity Today, 1994 08 15). Fariziejai ir tie, kurie mokė, kad žmogų gali nuteisinti įstatymo laikymasis (Paulius kritikavo ir vienus, ir kitus), be abejo naudojosi Dievo įstatymu, kad pateisintų savo įstatymiškumą. Tačiau tai dar nereiškia, kad įstatymas yra nenaudingas. Neteisingas elgesys su daiktu nereiškia, kad blogas pats daiktas. O būtent tokiu klaidingu argumentu remiamasi įrodinėjant, kad nereikia laikytis Dievo šabo ir šventųjų dienų.

Asketizmas ar krikščioniškoji laisvė

Ką gi mes galime pasakyti prieš tokius argumentus? Ko gero, geriausia pradėti nuo Laiško kolosiečiams (2:16-17), juk sabato laikymosi kritikai, įrodinėdami savo teiginį, kad atėjus tikrenybei šešėliai išnyko, nurodo būtent šias eilutes.

"Antisabatiškai" šios laiško vietos pateikiamos jau seniai: panašiai šias eilutes religiniai rašytojai pradėjo aiškinti jau ne vėliau kaip antrojo amžiaus pabaigoje.

Laiške kolosiečiams Paulius pasisako prieš eretišką mokymą ir, visų pirma, prieš pagrindinę jo klaidą. Klaidingai buvo manoma, kad krikščionims neužtenka Jėzaus Kristaus, kad susitaikytų su Dievu ir nuolat jaustų Jį arti savęs. Kolosų pseudomokytojai tvirtino, kad vien tiktai Jėzaus Kristaus nepakanka išganymui, dar būtinas angelų tarpininkavimas (Kol 2:18). Be to, jie mokė, kad tikrojo dvasingumo kelias remiasi rūsčiu asketizmu ir griežtu ritualų laikymusi, tai yra, kūniškumo atsižadėjimu (2:11), kūno varginimu (2:23) ir draudimais dėl valgio ar gėrimo.

Ši laiško vieta (2:16-17) dažniausiai aiškinama klaidingai, nes neteisingai suvokiamas pagrindinis Pauliaus polemikos tikslas. Manoma, kad Paulius laiške sprendžia klausimą, ar reikia baimintis dėl švarios ir nešvarios mėsos, ar reikia laikytis sabato ir šventųjų dienų. Iš tikrųjų Paulius kalba visai ne apie tai. Jis priešpastato krikščioniškąjį džiaugsmą asketizmui. Kolosų eretikai kritikavo Kolosų krikščionis, kad šie valgo ir geria savo švenčių metu. Vadinasi, klausimo esmė ne ta, ar reikia krikščionims švęsti sabatą ir šventes, o visiškai kita - *kaip* švęsti. Paulius kviečia Kolosų krikščionis nekreipti dėmesio į kritiką ir mėgautis valgiu ir gėrimu švenčiant šventąsias dienas. Visai nepagrįsta yra tokia plačiai paplitusi nuomonė: neva Paulius kvietęs nekreipti dėmesio į tuos, kurie siūlė laikytis šventųjų dienų, į jų žodžius. Toks požiūris neteisingas. Jis nepaiso visiškai aiškių nuorodų apie asketizmą, kurios sudaro Pauliaus pamokymų kontekstą.

Negalima ginčyti, septynioliktoje eilutėje iš tiesų kai kurie dalykai vadinami šešėliais. Tačiau aiškinti šiuos žodžius ta prasme, tarsi jie reikštų, kad tie dalykai prarado savo reikšmę ir jau nebereikalingi, reiškia pridėti prie Rašto tai, ko ten iš tikrųjų nėra. Priešingai, tai, kad šabas ir šventosios dienos yra šešėliai, kažko puikaus šešėliai, juo labiau suteikia svarų pagrindą tų dalykų laikytis. Lygiai taip pat svarbu dalyvauti Paschos pamaldose, nes jose duona ir vynas simbolizuoja iškankintą Kristaus kūną ir pralietą kraują. Kitas pavyzdys: krikšto apeigos reikalingos tam, kad pavaizduotų palaidojimą vandens kape kartu su Jėzumi Kristumi.

Keista, kad klaidingai suprانتantys šią ištrauką neužduoda sau klausimo: jeigu Laiško kolosiečiams antrojo skyriaus šešioliktoji eilutė iš tikro reiškia, kad krikščionys turi nebesilaikyti visų tų dalykų, kodėl gi tada Paulius į šešėlių sąrašą neįtraukė aukojimo ir apipjaustymo?

Jėzaus Kristaus žodžiai ir elgesys

Ar šešėliai prarado savo reikšmę? Ar jie jau nebenaudingi? Atsakymai į šiuos klausimus yra reikšmingi kiekvienam, nusprendusiam paklusti Dievui.

Pirmiausia aš norėčiau pakviesti visus tuos, kurie abejoja šešėlio reikšme, pagalvoti, ko moko vienas svarbus Naujojo Testamento tekstas.

Kas mums yra tobulas pavyzdys, vadovas ir auklėtojas? Be abejo, Jėzus Kristus. Žinokite, mūsų Viešpats ir Išganytojas Jėzus Kristus šešėlius laikė labai rimtu dalyku. Naujajame Testamente aprašyti du atvejai, kai Jėzus Kristus įsiveržia į Jeruzalės šventyklą ir veikia ten ryžtingai ir smarkiai. Nepaisydamas to, kad šventykla yra tik šešėlis (Hbr 8:5), Jėzui nepatiko, kad tas šešėlis niekinamas. Jūs tikriausiai atsimenate, kaip tai vyko. Jis įėjo į šventyklą, išvarė "parduodančius ir perkančius", išvirtė pinigų keitėjų stalus".

Atkreipkite dėmesį į Jo žodžius: "Argi neparašyta: 'Mano namai vadinsis maldos namai visoms tautoms! O jūs pavertėte juos plėšikų landyne" (Mk 11:17).

Evangelistas Jonas priduria: "Jo mokiniai prisiminė, kad yra parašyta: 'Uolumas dėl tavo namų sugrauš mane'" (Jn 2:17).

Žinoma, Jėzui Kristui "šešėliai" buvo svarbūs. Kad sutramdytų tuos, kurie nepagarbiai elgėsi su ta fiziškai egzistuojančia vieta, kurioje šventikai, turintys fizinį kūną, aukodavo fiziškai egzistuojančius gyvūnus, Jis nepaisė galimų skaudžių pasekmių.

Jėzus šiuo pavyzdžiu rodo, kad mes turime vertinti šešėlius. Niekindami šešėlius, statome save į pavojų. Iš Jėzaus žodžių suvokiame, koks baisus šis pavojus: "Todėl kas pažeistų vieną iš mažiausių paliepimų ir taip elgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje. O kas juos vykdys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje" (Mt 5:19).

Dažnai tiems, kurie laikosi Senojo Testamento paliepimų, prikergia "žydų" ir "Jėzaus išniekintojų" pravardes. O juk tų paliepimų laikėsi ir pats Jėzus, ir visa ankstyvoji Bažnyčia. Tokie pravardžiuotojai spyriojasi prieš Jėzaus Kristaus pavyzdį ir žodžius. Jie gali netekti pagrindo po kojomis (plg. Lk 16:29-31).

Ar visų šešėlių nesilaikome?

Vienas paprastas dalykas verčia suabejoti įprastu šešėlių vertinimu. Naujajame Testamente kai kurie dalykai pavadinti šešėliais ir greta visiškai nedviprasmiškai nurodoma, kad jų reikia laikytis. Iš tų dalykų du yra ypač svarbūs. Tai krikštas, simbolizuojantis įžengimą į vandens kapą kartu su Jėzumi Kristumi, ir Paschos šventimas. Juk žinome, kad Paschos metu valgoma duona ir geriamas vynas yra ne kas kita, kaip Jėzaus Kristaus aukos šešėlis.

O tai yra ne vieninteliai šešėliai, įsakyti krikščionims Naujajame Testamente. Rankų uždėjimas (Hbr 6:2), patepimas aliejumi (Jok 5:14), kojų plovimas (Jn 13:14) ir kiti veiksmai duoti ne dėl to, kad jie svarbesni, negu tos dvasinės tiesos ir principai, kuriuos jie simbolizuoja, bet tam, kad juos vykdydami geriau dvasiškai suvoktume tai, ką jie vaizduoja. Įvairiose Rašto vietose yra pateikti nurodymai vykdyti fizinius veiksmus, kurie padeda mums suprasti dvasiškąją išmintį.

Neapeik šios tiesos. Jeigu iš tikrųjų krikščionys neturėtų laikytis sabato, kadangi tai tik šešėlis, tai Dievas, logiškai samprotaujant, nereikalautų iš mūsų laikytis ir kitų dalykų, kurie taip pat vadinami šešėliais. Bet juk yra ne taip! Jis reikalauja, kad jų laikytumėmės!

Sustokime minutėlei ir pagalvokime apie tai. Jeigu tokie "šešėliai", kaip krikštas ir Pascha, verti, kad jų laikytumėmės, tai argi galima tvirtinti, kad kiti šešėliai prarado savo vertę? Toje Laiško kolosiečiams vietoje (2:16-17), kuria taip dažnai remiamasi, nieko panašaus neparrašyta.

O kaip suprasti Pirmojo laiško korintiečiams penktojo skyriaus septintą ir aštuntą eilutes? Vieni krikščionys mano, kad šios eilutės tiesiogiai nurodo neniekinti Senojo Testamento taisyklės, draudžiančios turėti namuose raugintos duonos švenčių metu, tai yra, nurodo neniekinti šešėlio. Kiti tvirtina, kad čia ne apie tai kalbama, ir kad Paulius tiesiog kviečia tapti "dvasiškai neraugintais". Apie ką gi iš tikrųjų šios eilutės? Perskaitykime. "Todėl išmeskite senąjį raugą, kad taptumėte nauju maišymu. Jūs juk esate nerauginti, nes jau paskerstas mūsų Paschos Avinėlis, Kristus. Tad švęskime šventes ne su senu raugu, ne su blogybės ir nusikaltimo raugu, bet su nerauginta tyrumo ir tiesos duona".

Šį tekstą galima suvokti dvejopai. Pirmasis aiškinimas yra paprastas ir vienareikšmis: krikščionys turi laikytis Neraugintos duonos dienų ir dvasiškai, ir

fiziškai. Jie visada turi būti be raugo dvasiškai ("išmeskite senąjį raugą"), o Neraugintos duonos dienų metu ir fiziškai ("juk esate nerauginti").

Kitas samprotavimas pagrįstas labiau metaforišku teksto supratimu. Jis yra maždaug toks: jeigu mes iš tiesų esame krikščionys, tai kiekvieną dieną turime laikytis Senojo Testamento Neraugintos duonos šventės dvasinės prasmės, visada būti be raugo dvasiškai ("išmeskite senąjį raugą"), nes atsiversdami įžengiamo į išvadavimo nuo senojo raugo kelią ("juk esate nerauginti").

Abu aiškinimai turi aistringų šalininkų. Kurie teisūs? Matyt, atsakyti į šį klausimą, analizuojant tik svarstomas eilutes (tai yra, egzegezės būdu), nepavyks. Reikia atsitraukti ir pažiūrėti į šį tekstą ir platesniame laiško, į kurį jis įeina, ir viso Šventojo Rašto, ir sveiko proto kontekste (tai yra, pasinaudoti hermeneutikos mokslu ir menu).

Nereikia pamiršti, kad mūsų tikėjimas ir mūsų įsitikinimai turi įtakos mūsų samprotavimams. Pavyzdžiui, įprastiniam protestantiškam požiūriui priimtinesnis antrasis aiškinimas.

Taigi paklauskime sveiko proto. Jeigu kas nors, sakysim, vasario mėnesį tau pasakytų: "Atšvęskime vasario šešioliktąją", argi tu pagalvotum, kad tave kviečia švęsti tik Valstybės atkūrimo reikšmę, o ne pačią dieną? Ir kaipgi švęsti vien tik reikšmę?

Dabar nustatykime, koku metų laiku Paulius rašė Pirmąjį laišką korintiečiams.

Kadangi vienuoliktame skyriuje taip daug kalbama apie Paschą, būtų protinga galvoti, kad laiškas buvo parašytas tuo metų laiku, kai švenčiama Pascha ir Neraugintos duonos dienos. Tuo dar labiau įsitikiname, prisiminę kitą Pauliaus pasisakymą iš to paties laiško: "Teištiria žmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės" (1 Kor 11:28). Iš tų žodžių jaučiame, kad artinasi Pascha. Tai patvirtina ir ta eilutė (1 Kor 16:8), kur Paulius kalba, kad pasiliks Efese iki Sekminių, ši šventė būna praėjus septynioms savaitėms po Paschos.

Žinant tokią įvykių eiga, kaipgi turime suprasti Pauliaus kvietimą: "tad švęskime šventes" (1 Kor 5:8)? Peršasi išvada, kad Paulius kviečia Korinto krikščionis švęsti Paschą - fizine, o juo labiau - dvasine prasme. Be abejo, Paulius kalba apie šventimą tiesiogine, paraidine žodžio prasme.

Sudėtingesniu, mažiau akivaizdžiu šios laiško ištraukos aiškinimu - tuo, kad viskas, apie ką kalba Paulius, yra tik metafora - patikime, kai skaitome šiuos žodžius neobjektyviai, iš anksto įsitikinę, kad šventosios dienos nebereikalingos. Naujasis Testamentas niekur tiesiogiai šventųjų dienų neatšaukė. Jei nagrinėjamas eilutes aiškinsime metaforiškai, tai prasilenksime su ta jų prasme, kurią joms norėjo suteikti Paulius.

Jėzaus Kristaus pavyzdys

Jeigu Jėzus Kristus darė tai, ką Jis darė, tikrai todėl, kad jam reikėjo laikytis Senojo Testamento paliepimų, ir jeigu daug iš to, ką Jis kalbėjo, Jis kalbėjo tik dėl to, kad Jo klausytojai buvo žmonės, gyvenę pagal Senojo Testamento įstatymus, tai, mano mielieji, blogi mūsų reikalai. Nes tuomet neturime jokios galimybės suprasti, kas iš Jo elgesio ir žodžių pritaikoma šiandieniniame gyvenime ir kas tiko tik Jo amžininkams.

Ieškančius Senajame Testamente vadovo savo gyvenimui, dažnai kaltina tuo, kad jie išsirenka tik tokius įstatymus, kurie jiems atrodo tinkamesni. Bet argi ne blogiau elgiasi tie, kurie savavališkai išsirenka tinkamesnius jiems Jėzaus žodžius ir savavališkai juos aiškina?

Kaip galime nepaisyti mūsų Viešpaties ir Atpirkėjo pavyzdžio. Mes turime visur Juo sekti. Prisiminkime Pauliaus žodžius: "Sekite mano pavyzdžiu, kaip ir aš seku Kristumi!" (1 Kor 11:1). Ir dar: "Kas tvirtina esąs jame, tas turi pats taip vaikščioti, kaip ir jis vaikščiojo" (1 Jn 2:6).

Ką begalvotume, negalime atmesti vieno tikro fakto. Jėzus Kristus laikėsi šventųjų dienų ir sabato, nevalgė nešvaraus maisto. Bet jo mokiniai neaukojo gyvulių už savo nuodėmes, ir jis nesakė savo pasekėjams, kad jie vykdytų ritualinius apsiplovimus.

Neprotinga būtų aiškinti, kad Jėzus vienų dalykų laikėsi, nes turėjo būti ištikimas papročiams (arba negalėjo pažeisti Senojo Testamento), o kitų atsisakė, nes atėjo įvykdyti tikrenybę. O jeigu jau mūsų Išganytojui ir Jo mokiniams atrodė gera vykdyti kokius tai Senojo Testamento nurodymus, tai, be abejo, ir mes visi turime taip pat elgtis. Tai lyg jau per daug paprasta, bet tai tiesa, kurią reikia priimti labai rimtai.

Apipjaustymas ir aukojimas

Kai kas mano, kad jei nebereikia apipjaustyti ir aukoti, tai nebereikia laikytis ir kitų "šešėlių". Bet kuo jie remiasi? Ar yra Šventojo Rašto liudijimas, kuris pateisintų tokį požiūrį? Naujajame Testamente aiškiai ir ne kartą sakoma, kad krikščionys neturi aukoti gyvulių už savo nuodėmes ir neturi leisti apipjaustomi fizine prasme (nors apipjaustymas nėra kažkas neprotingo). Tačiau ten niekur nepasakyta, kad nebereikia laikytis šventųjų dienų ir sabato.

Krikščionims nebereikia fizinio apipjaustymo, kadangi apipjaustymas buvo kilimo iš Abraomo ženklas. Jis buvo ypatingų santykių tarp Dievo ir Abraomo palikuonių simboliu. Krikščionims apipjaustymas jau nebėra svarbus, jie neteikia ypatingos reikšmės savo kilmei.

Aukoti mums nebereikia, nes mūsų nuodėmes išpirko Jėzaus Kristaus auka. Senovės Izraelio aukojimai nuodėmių išpirkimui iš esmės buvo tik ritualas. Dievas pašalino juos iš krikščionių gyvenimo. Ir ne todėl, kad jie buvo šešėliai. Priežastis - visai kita.

Anksčiau pasakęs: Aukų ir atnašų, deginamųjų aukų ir aukų už nuodėmes tu nebenori, nemėgsti – o jos atnašaujamos pagal [statymą, - paskui jis paskelbė: Štai ateinu vykdyti tavo valios. Jis panaikina viena, idant nustatytų kita. Dėlei tos valios esame Jėzaus Kristaus kūno atnašavimu vieną kartą pašventinti visiems laikams (Hbr 10:8-10).

Kai kuriuos šešėlius Dievas mums paliko kaip nuostabią dovaną, primindamas jais gilius ir svarbius dvasinius principus. Kaip tavo šešėlis nevisai atskleidžia tavo esybę, taip ir dvasiniai šešėliai neatskleidžia visos tikrenybės, metančios tuos šešėlius, pilnatvės.

Kita vertus, šešėliai mums daug pasako. Paklisdami Naujojo Testamento reikalavimams, vietoj mėginimo išspręsti ginčą, palaikant vieną kurią pusę ir smerkiant kitą, turime pripažinti ir šešėlių, ir tos tikrenybės, kurią jie atspindi, reikšmę ir dvasinę naudą. Ir tikrenybei atėjus, šešėliai mums reikalingi, ir tikrai negalima tvirtinti, kad gyvename tokiu laiku, kada tikrenybė jau pakeitė visus be išimties šešėlius. Mums reikia ir šešėlių, ir tikrenybės. To mus moko Šventasis Raštas.